

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 10. Quomodo mala bonis bona sint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

bonam) subire nō detrectant. Grandia mala Dominus, per virum DEI, minatus erat Heli sacerdoti: *Ecce dies veniunt, & præcidam brachium tuum, & brachium domus patris tui, ut nō sit senex, in domo tua, omnibus diebus. Et videbis emulum tuum, in templo, in vniuersis prosperis Israël, & c. ut deficiat oculi tui, & tabescat anima tua, & pars magna domus tua morietur, cum ad virilem etatē venerit. Hoc autem erit tibi signum, quod venturū est duobus filiis tuis, Ophni & Phinees, in die vno, morientur ambo.* Hæc eadē confirmata sunt, per Samuelem. Quid autē Heli respondit? *Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.* Pluris fuit, in oculis Domini, bonum fuisse: licet, in oculis hominum, tanta congeries pœnarum mala esset. Ita mala pro malis recipiens paciēter, bonus esse cœpit. Quid DEO potest esse magis gloriosum, quàm ex malis tot bona facere?

1. Reg. 24
31.

§. X.

Quo modo mala bonis bona sint?

Enimuerò mala bonis bona esse, elegantissimè docet Saluianus Massiliensis Episcopus. *Aiunt, inquit, à Deo omnia prætermitti, quia nec coërceat malos, nec tueatur bonos, & ideo in hoc seculo deteriore admodum esse statum meliorum: bonos quidem esse in paupertate,*

Saluian, lib. 1. de vero iudicio, & prouidentia Dei,

B 5 malos

malos in abundantia: bonos in infirmitate, malos in fortitudine: bonos semper in luctu, malos semper in gaudio: bonos in miseria & abiectioe, malos in prosperitate & dignitate. Primum igitur ab ijs, qui hoc ita esse vel dolent, vel accusant, illud requiro de Sanctis, hoc est, de veris ac fidelibus Christianis, an de falsis & impostoribus doleant? si de falsis: superfluus dolor, qui malos doleant, non esse beatos. Cum utiq; quicunq; mali sunt, successu rerum deteriores fiant, gaudentes sibi nequitia studium bene succedere. Et ideo, vel ob hoc ipsum, miserrimi, esse debent; vel mali esse desistunt, vindicantes improbissimis questionibus nomē religionis, & preferentes ad sordidissimas negotiationes titulū sanctitatis: quorum negotijs, si miseria comparentur, minus sunt miseri, quam merentur: quia, in quibuslibet miserijs constituti, non sunt tamen tā miseri, quam mali. Nequaquam ergo pro his dolendum, quod non sint diuites, ac beati: multo autē pro sanctis minus: quia quamuis videantur ignorantibus esse miseri, tamen non possunt esse aliud, quam beati. Superfluum autem est, ut eos quispiam, vel infirmitate, vel paupertate, vel alijs istiusmodi rebus existimet esse miseros, quibus se illi confidunt esse felices. Nemo enim aliorum sensu miser est, sed suo. Et ideo non possunt, cuiusquam falso iudicio,

dicio,

dicio, esse miseri, qui sunt verè suà conscientia beati, nulli enim, ut opinor, beatiore sunt, quam qui ex sententià suà atq; voto agunt. Humiles sunt religiosi? hoc volūt: pauperes sunt, pauperie delectantur: sine ambitione? ambitum respuunt: inhonori sunt? honorem respuunt: lugent? lugere gestiunt: infirmi sunt? infirmitate letatur; cū enim, inquit Apostolus, infirmor, tūc potens sum, nec immeritò sic arbitratur, ad quem Deus ipse sic loquitur: sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Nequaquam ergo nobis hæc dolenda est afflictio infirmitatum, quam intelligimus matrem esse virtutum. Itaq; quidquid illud fuerit, quicumq; verè religiosi sunt, beati esse, dicendi sunt, quia, inter quantumlibet aspera, nulli beatiore sunt, quam qui hoc sunt, quod volunt. Hæc ille.

§. XI.

Ab hominum impatientia cælum & terram, & omnia Mundi elementa accusari; & hac accusatione mundi Conditorem ipsum perstringi; qui tamen tam bonus est, ut doceat nos, & de peccatis bonum elicere.

Ex quibus huc vsq; dictis deducitur, à nemine Fortunam conditionemq; suam, aut cælum accusari oportere, quasi malo astro
natus